

ЛЮБЫЯ СЭРЦУ ВОБРАЗЫ

У новую кнігу Мікалая Іваноўскага «Кроплі расы» ўключаны вершы, напісаныя гэтым аўтарам у розныя гады. У кнізе шэсць раздзелаў: «Родам з вёсачкі», «Пах любові», «Духмяны падарунак», «Сямейная памяць», «Не гуляйце ў вайну» і «Мой свет».

Творы для кожнага з раздзелаў падабраны па тэмах, незалежна ад часу напісання. Першы раздзел прысвечаны тэме малой радзімы, другі – пра каханне, трэці апісвае прыгажосць прыроды і пораў года, асабліва любімай аўтарам вясны. Чацвёрты раздзел прысвечаны дарагім сэрцу паэта людзям, пяты ўключае ў сябе вершы ваеннай тэматыкі, а шосты мае філасофскі накірунак. Кніга «Кроплі расы» будзе цікавая як аматарам паэзіі, так і прафесійным пісьменнікам і літаратуразнаўцам.

Анатацыя

КРОПЛІ РАСЫ – КРОПЛІ ПАМЯЦІ...

Цікавая рэч – чалавечая памяць. Яна беражліва захоўвае твары блізкіх і дарагіх нам людзей недзе ў сваіх закуточках. Мы нават ужо, здаецца, і не ўспамінаем гэтыя любыя сэрцу вобразы, мы амаль пра іх забылі, і вось знаходзіцца выпадкова нейкая старая рэч... Ці то на плёнцы старой касеты, якую доўга не можаш прымусіць гучаць, таму што яны не ўжываюцца цяпер ужо, ты раптам чуеш такія забыты і такія родны голас, і ўсё вяртаецца, нібыта было ўчора... Так, памяць захоўвае ўсё і, калі трэба, усё вяртае. Успаміны бачацца яўна і дакладна, нібыта кроплі расы на досвітку, – такія прыгожыя, але такія халодныя, калі знянацку дакрануцца да іх...

Новая кніга паэзіі Мікалая Пятровіча Іваноўскага «Кроплі расы» сатаканая з такіх успамінаў, з роздумаў пра жыццё, з разваг на самыя розныя тэмы. Усяго раздзелаў у зборніку шэсць. І хочацца коратка распавесці пра кожны з іх.

Адкрывае кнігу раздзел пад назвай «Родам з вёсачкі», назва якога гаворыць сама за сябе. Так, наш аўтар вельмі ганарыцца сваёй роднай вёсачкай Пачуйкі, ён атрымлівае тут жыццёвыя сілы, натхненне, аптымізм і веру ў лепшае жыццё. Паэт у захапленні ад родных мясцін.

*Дарогі-каляіны
Ізноў дамоў вяртаюць,
А бэз і куст каліны
Здалёк мяне вітаюць.*

*Тут мова песняй льецца,
Чароўная прырода.
Пачуйкамі завецца –
Я з гэтай вёскі родам.*

У раздзеле «Пах любові» Мікалай Іваноўскі, канешне, разважае пра каханне, якому, калі ўспомніць славу тага класіка рускай літаратуры А.С.Пушкіна, пакорныя ўсе ўзросты.

*Пах адчуў тваёй далоні –
Закружыла галаву.
У любові я ў палоне.
Зноў каханнем пажыву.*

*Голас любы і ласкавы,
Думкі-мроі калышы,
Чуць прыемна мне за кавай
Чараўніцу для душы.*

Раздзел «Духмяны падарунак» у нечым пераклікаецца з першым раздзелам, але ж тут знаходзяцца вершы, цалкам прысвечаныя апісанню родных краявідаў і пораў года. Шмат вершаў апісваюць такую любімую аўтарам вясну.

*Чаруе ранкам сад у траўні...
Прырода выліла бялілы...
І промні сонца – з казкі лані,
Імгненна кветкі пабялілі.*

*А кветак мноства – іх мільёны –
Пакажа нам садок на тыдзень.
Затым асыплюцца ўсе кроны.
На змену завязь хутка прыйдзе.*

«Сямейная памяць» – раздзел, дзе змешчаны вершы, прысвечаныя дарагім сэрцу аўтара людзям, сваякам і сябрам. Не ўсе з іх, як становіцца зразумела з кантэксту, ужо знаходзяцца на гэтым свеце. Асабліва пранізлівымі адчуваюцца радкі, прысвечаныя маці Мікалая Пятровіча, якая не так даўно пайшла ад нас назусім.

*Мамы ў хаце няма
І не прыйдзе сюды больш ніколі...
Холад, сцюжа, зіма...
І сціскаюцца пальцы да болю.*

*Постаць, маміна цень...
На падворку... Ля студні... Ў пакоях...
Маму ўспомню штодзень,
Мне парады прыносіць у мроях.*

Далей аўтар прапануе чытачу вершы на ваенную тэматыку, змешчаныя ў раздзеле пад назвай «Не гуляйце ў вайну». Так, у вайну гуляць не трэба – ні дарослым, ні дзецям, бо асноўнае нашае багацце – гэта, усё ж такі, мір.

*Цябе малю, сусед, астынь,
Катынь мы помнім і Хатынь.
Патрэбны мір нам у пакоі,
Пакіньце зброю вы ў спакоі.*

Напрыканцы ж кнігі знаходзіцца раздзел, названы коратка: «Мой свет», – але ж вершы, надрукаваныя ў ім, глыбокія і філасофскія. Тут і роздумы пра родную мову і літаратуру, і спроба аналізу пражытага жыцця, і развагі аб вечным.

*Ад маладосці ўсё далей
Нясе чарговы юбілей...
Мне б той вагончык адчачіць,
Дзе беды едуць, боль рыпіць...*

*Вязі, вагон, пад родны дах:
Здалёк зямелькі вабіць пах.
Духмяны хлеб даюць палі,
Глядзі, як пчолы загулі...*

На заканчэнні гэтага артыкула мне хочацца павіншаваць Мікалая Пятровіча Іваноўскага з выхадам новай, вельмі грунтоўнай паэтычнай кнігі «Кроплі расы», пажадаць яму творчага плёну і новых кніг, а чытачам – прыемнай вандроўкі па аўтарскіх старонках, пранізаных водарам вёскі, малой радзімы, добрых пачуццяў і натхнёных эмоцый.

*Паэтка, празаік, журналістка
Інга Вінарская*

***

У кнізе Мікалая Іваноўскага «Кроплі расы» 132 старонкі. Рэдактары Інга Вінарская і Вячаслаў Корбут. Пераплёт цвёрды. Наклад 100 асобнікаў. Паліграфічнае выкананне – ТАА «Поликрафт», выдавецтва ТАА «Ковчег», г. Мінск.

ПРЭС-СЛУЖБА СПБ-ГРОДНА

